

«TIÅ FYGE» JARLE BØRRESEN Release 18. juni

DER SIDDE FEM FLOTTE DAMER OG EIN KASSE ØL
DER SIDDE TOLV MANN OG SOGGLE PÅ DE FEM
DER STÅR FULLT AV TOMME FLASKER OG EIN
MASSE SØL OMKRING PÅ BORDENE
B MEN INGEN VIL GÅ HJEM

FOR KA GÅR EG GLIPP AV HVIS EG GÅR HJEM
EG SKA PÅ JOBBEN KLOKKÅ FEM
KA GÅR EG GLIPP AV, GÅR EG GLIPP, GLIPP, GLIPP AV
NÅGE SPENNANDES HER HVIS EG GÅR HJEM

«Ka går eg glipp av», en herlig situasjonbeskrivelse av noe de aller fleste kan kjenne seg igjen i; - Festen trekker ut i de små timer, man er dødstrøtt, men vil ikke gå hjem i tilfelle det skjer noe en kan gå glipp av...

Låten er fra Jarle Børresens kommende album. Jarle har opplevd det meste som en av pilarene i det stavangerske rockemiljø, og han tar mye av det på kornet i tekstene på sitt debutalbum som soloartist. Albumet er kalt «Tiå fyge» («tiden flyr», for de som ikke er lommekjent i stavangerdialekten) og slippes 18. juni.

Jarle har vært med lenge. Nå sist som hammondorgelspiller med åndsfrendene Stavangerensemblen på fjorårets Rått og Råde festival. En kort oppsummering av en mangslungen musikerkarriere inkluderer navn som Englakoret, Bazar, Veslefrikk og Magne Høyland Band i tillegg til utallige jobber i utallige andre konstellasjoner.

Nå står han fjellstøtt på egne ben med egne låter og tekster.

På «Tiå fyge» har Jarle fått med seg et eliteserielag av gode venner og medmusikanter, inkludert blant andre Anders Bru (Stavangerensemblen), Per Vestaby (Veslefrikk, Mercury Motors, CC Cowboys) og Alf Terje Hana (Athana).

Med skråblikk gjennom livet

- Han hadde fått gjort ti ganger mer om han hadde klart å komme seg opp om morgenen, sier kameraten Per Vestaby om Jarle Børresen.

Men det spørs om ikke det nettopp var disse problemene som gjorde at Jarle, 'Charlie' blant syttitallsvennene, ble yrkesmusiker, og traff Vestaby, Anne Grete Preus og de andre han skulle komme til å spille med i årene som fulgte.

For på siste halvdel av syttitallet gjorde dette sitt til at han stadig mistet jobbene han hadde. Så da gitaristen Kåre Virud kom på døra og spurte om han ville bli med i bandet hans som organist, sa han ja og startet dermed ny yrkeskarriere som musiker.

Med andre ord var det livet selv som valgte for Børresen. Det var bare å gå inn den døra som åpnet seg.

Og det skulle bli et langt musikerliv, som nå på mange måter blir summert opp i Børresens aller første soloalbum.

«Tiå fyge.» Albumet gir en oversikt over Jarles musikalske liv så langt, der eldre og nyere komposisjoner blander seg i et inntrykk av et ganske så mangslungent liv.

- Ja, det er en oppsummering, dette her. Det er en del av disse tekstene jeg ikke kunne skrevet i dag, for å si det på den måten. Likevel er det ikke vanskelig for meg å framføre dem og stå for dem i dag også, sier han.

12 låter. Alle handler om "eg", halvparten av dem har "eg" i tittelen. Men ikke alle er selvbiografiske, flere av dem er karakteristiske av folk Børresen har møtt eller iakttatt med skråblikket sitt, nesten alle av dem viser en historieforteller som står litt ved siden av det som skjer, enten i sitt eget liv eller andres.

Slikt blir det rocketekster av. Av og til er han direkte deltaker i tekstene sine, men mest er han observatør.

Men også i det virkelige livet har Børresen stått litt på siden av begivenhetene. Da stavangerrocken slo inn som en brottsjø fra vest i 1979–80, spilte Jarle Børresen i østlandsbandet Veslefrikk, med Anne Grete Preus som frontfigur. Og da han til slutt laget sitt eget stavangerrockband, Englakoret, ble han den siste av stavangerrockerne som fikk platekontrakt.

Etter dette har han vært hyresmusiker, enten som låtskriver, der han rundhåndet har gitt sanger til band som Anna Malena og Thorsens Bageri & Café, men også som live- og studiomusiker – for eksempel på Marit Mathisens album «Tenk om», et album alle som holdt seg orientert i norsk musikk på åttitallet kjenner til.

Jarle Børresen startet musikerlivet i Hillevåg-bandet laque, sammen med blant andre Lasse Myrvold som ikke lenge etter ble en drivkraft i The Aller Værste. Siden var han sentral i den

korte, intense prog-perioden i den lokale rocken, som organist og låtskriver i bandene Ben Redic og Modul 52.

Og så kom Kåre Virud på døra og fikk ham med i Kåre Virud Band. Og derfra ble han hentet til det politiske folkrockbandet Bazar av bassisten Per Vestaby.

- Det var ikke vanskelig å si ja til det. Jeg flyttet med orgelet til Oslo, med en frakteskute, det var blikkstilte hav hele tiden, og jeg var konstant sjøsyk.

Oppholdet i Oslo skulle heller ikke bli helt knirkefritt. Børresen fikk hjemlengsel, dro tilbake til Stavanger, men fortsatte å spille i Oslo, nå i bandet Veslefrikk.

- Både Bazar og Veslefrikk var ganske politisk profilerte band – det har ikke akkurat påvirket deg når du skriver tekster?
- Spesielt Bazar hadde tekster som handlet om de «store» tingene. Jeg synes ofte de var litt pompøse, de tekstene, min erfaring er at du får sagt vel så mye ved å beskrive menneskeskjebner og skrive mer om nære ting.

Jarle Børresen er opptatt av å skrive tekster som fungerer bra sammen med musikken, i tillegg til at de kan stå på egne bein. Gjerne et catchy refreng. Ord som går godt sammen med melodien og arrangementet. Den gode helheten.

- Musikalsk liker jeg også best det enkle, spesielt har alltid energien i punken tiltalt meg, sier Børresen.

Det kan du høre på Englakoret-platen. «Tiå fyge» viser en annen side av artisten Jarle Børresen. Han har lagt vekk orgelet, og konsentrert seg mer om sangen.

- Noen av låtene er fra den tiden. De er omarrangert. Nye tider vil ha nye uttrykk, sier han.
- Nå er du altså aktuell med soloplate. Det var kanskje på tide?
- Ja, men jeg har hatt min egen jantelov kvernende i hodet i alle år. Selvtilliten har vel aldri vært på topp. Men dette har vært noe jeg har gått rundt og ønsket lenge, svært lenge. Det gikk så langt at det var en stund jeg ikke kunne høre rock'n' roll på radioen uten å bli trist. Men så kom plutselig Sverre Henriksen og sa at han ville lage plate med meg og låtene mine. Og nå er den her, sier Jarle Børresen.

Tormod Eikill